

٦٤ - الرحمن على العرش استوى و مراد از عرش

و نیز از حضرت نقطه است قوله الاعلی و لا یکن ان یوصف الله باستعلائه على شیئی و لا باستوائه على شیئی لان ما نزل فی التنزیل من عند الخلیل الرحمن على العرش استوى لم یکن المراد بالعرش الا علمه و قدرته و هو نفسه لا غیره لان لو کان غیره لزم الاقتران و هو المتعالی عن الاشباه و الامثال و هو لم یزل کان عالما و لا معلوم هنالك و لا یزال انه هو قادر و لا مقدور هنالك و ربما یطلق فی عرف اهل العصمة مقام الاستواء مقام ظهور التجلی لغيره بغيره و هو مقام نسبة الشرفیة حیث قد نسبه الله الى نفسه تعظیما لمن نسب و فضلا من عنده على من ذکر بمثل ما یقول الله الکعبة بیت الله و لا شک ان لیس الله الا هو خلقه قد نسبه الله لنفسه لیعظمه کل عبادہ و یطوف فی حول احبائه .

و از حضرت بهاء الله در کلمات مکنونه است قوله الابی یابن البشر هیکل الوجود عرشى نظفه عن کل شیئی لاستوائی به و استقراری علیه .

و از حضرت عبدالبهاء در خطابى است قوله العزیز و اما الایة المبارکة و یحمل عرش ربک یومئذ ثمانیة اعلم ان الثمانیة حاملة للتعسعة و هذه اشارة الى ان عدد الاسم الاعظم المقدس تسعة لانها جالسة على الثمانیة الحاملة لعرشها .

مجسمة و مشبیهة و کرامیة از مسلمانان که معتقد بتجسم ذات الهی بودند عبارت استوى در آیه قرانیة الرحمن على العرش استوى را بمعنی ظاهر استقر مانند قوله تعالی و استوت على الجودی گرفتند و استوى بمعنی استولى مانند شاعر قد استوى بشر على العراق من عیرسیف و دم مهراق و نیز بمعنی ثم مانند قوله تعالی و لما بلغ اشدده و استوى استعمال میشود و بنوع کلی مسلک و مذاق سلف و اقدمین از مسلمین در متشابهات چنین بود که تصدیق کرده و تأویل معنای آنرا بذات حق تعالی تفویض و راجع مینمودند .